

ΡΟΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—όκτώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στ'ό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου Τσελεπιά
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ'έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Είκοσι κι' έπτά τ' Απρίλην,
πού σφριγά τ'ό χαμουήλι.

Δηό κι' έξήντα κι' έπτακόσα
κι' άνοιξις παντού σκιρτάσα.

Ταξείδι τοῦ μουστακαλή,
πού τόν έκούρασαν πολύ.

Βαστώντας τόν καλό του Βενιζέλο,
βαστώντας καί τούς άλλους μέ καμάρι,
της νέας ρητορείας τ'ό μοντέλο
έδγ'ηκε τόν άέρα του νά πάρη.

Άρρησε τ'ό Κουβέρνο, τήν πατρίδα,
νά διευθύνη μόνη τήν σκαφίδα,
κι' έπ'ηγε νά ξεχάση τούς θυμούς,
τά βάσκανα, τ'ής πίκραις, τούς καύμούς.

Έπέρασε βουνά, λαγκάδια, δάση,
'πήγε σιδηροδρόμους νά σπουδάση,
τούς Μύλους μέ τήν Σπάρτη νά συνδέση,
γιά νά τόν μακαρίζουν κι' όταν πέση.

Άλήθεια 'γλέντισε χαριτωμένα,
'πήγε 'στην Τρίπολι, 'πήγε 'στή Σπάρτη,
άλλά δέν έβγαλε λόγο κανένα
καθώς τόν θεϊό του τόν Μποναπάρτη.

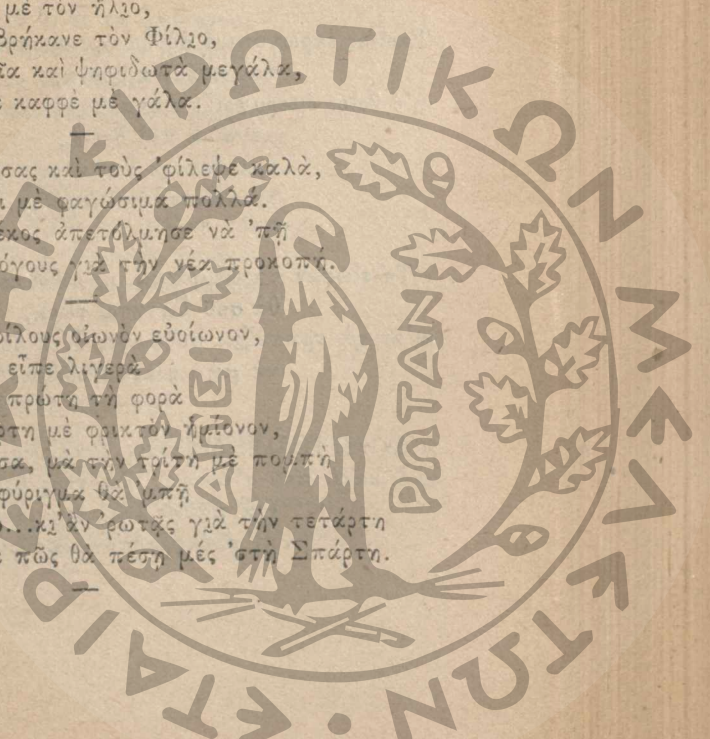
Μπρός του 'μαζεύτηκε πυκνό μελίσι,
κι' ό κύρ 'Αλέξανδρος, μιά πρώτη ράτσα,

δέν εξεμύτισε γιά νά 'μιλήση
κ'έν σέ παράθυρο κ'έν σέ τράτσικ.

Του 'μιλούσε κι' ένκς κι' άλλος
πατριώτης παπαγάλος,
πλήν εκείνος ό μαριόλος σάν τ'ό χέλι ξεγλιστρᾷ...
'πήγανε καί 'στον Μιστρά
μεσημέρι μέ τόν ήλιο,
κι' εκεί 'βρήκανε τόν Φίλιο,
καί τούς έδειξε Μουσεϊά καί ψηφιδωτά μεγάλα,
κι' ήπιανε καφέ μέ γάλα.

'Ητο δέ κι' ό Κοπανίτσας καί τούς φίλεσε καλά,
καί τούς έκανε τραπέζι μέ φαγώσιμα πιάτα.
Τότε δά κι' ό κύρ 'Αλέκος άπετόνμισε νά 'πῇ
μερικούς σπουδαίους λόγους γιά τήν νέα προκοπή.

Προεμάντευσε 'στους φίλους αἰώνον εὐδαιώνον,
καί τούς εἶπε λιγερά
πῶς τήν πρώτη τή φορά
έταξείδεψε 'στην Σπάρτη μέ φακίον χιόνιον,
τήν δευτέρα μέ καρότσα, μέ τήν τρίτη μέ πομπή
καί μέ σύριγμα βε' μπῆ
τρομεροῦ σιδηροδρόμου... κι' άν 'ρωτᾷς γιά τήν τέταρτη
μ' άερόστατο τούς εἶπε πῶς θα πέση μέσ 'στη Σπάρτη.

Ἐπειτα περαστικοὶ
πῆγαν καὶ στὸν Ἀη-Γιάννη,
κι' ὁ Ρουσόπουλος ἐκεῖ
γεῦμα δυνατὸ τοὺς κάνει.

Μοσχομύριζαν τριγύρω χίλιας δὲ ποτοκαλιαῖς
κι' ὄρεξι πολὺ μεγάλη γιὰ τὸ γεῦμα δείχνανε,
κι' ἔτρωγαν ἐκεῖ τῆς Σπάρτης τῆς περιφήμης ἐλθαῖς
καὶ κατόπιν μὲς στὸ δάσος τὰ κουκούτσια ῥίχνανε.

Τότε πάλιν ὁ βασιλεύων τοῦ Κουδέρνου τὰς ἡνίας
τοὺς ὠμίλησ' ἐκ δευτέρου περὶ τῆς συγκοινωνίας,
καὶ κατόπιν χορτασμένοι
καὶ καλὰ καρδαμωμένοι
γύρισαν στὴν Τρίπολι... μὴ χάρξ' περάσανε...
ὅλο σιδηρόδρομος... ὁδὸν δὲν ἔρασανε.

Κι' ἀπὸ πῆρε τὸν ἀέρα
τῶν κοιλάδων, τῶν βουνῶν,
ἦλθε πάλιν ἐδῶ πέρα
στουὺς καύμους τῶν Ἀθηνῶν,
ν' ἀναλάβῃ ρωμαλέος
τὴν ὑπόσταθρον σκαφίδα,
καὶ νὰ πῇ τοῦ Βασιλέως,
ὅπου πῆγε στὴν Χαλκίδα,
τῆς τιμαῖς, τὰ γκάρντεν πάρτυ,
ποῦ τοῦ ἔκανε στὴ Σπάρτη.

Πάει στὸ σπητάκι του,
στρίβει τὸ μουστάκι του.
Γειά σου, Βενιζέλο του,
γειά σου, Κοπανίτσα του,
βγάζει τὸ καπέλο του,
βάζει τὴ σκουφίτσα του.

Σχέδια τοῦ Κορδονᾶ,
ποῦ βυθόδομεῖ δεινὰ.

Ἐν τούτοις ὁ Πρωθυπουργὸς ἐνῶ περιηγεῖτο
καὶ τόσον ὁμιλητικὸς μὲ τοὺς φιλάτους ἦτο,
Νομάρχαι δὲ καὶ Δήμαρχοι δικοί του τὸν παντέχανε,
δὲν εἴχουνε κακαῖς δουλειὰς μεγάλας πῶς τοῦ ἔρχανε.

Ἐκεῖνος ἐτρωγόπινε σὲ δάση μυρωμένα
καὶ πράσινα βουνά,
κι' ὁ θεὸς ἐμερμήριζε κατὰ θυμὸν καὶ φρένα
μεγάλα καὶ δεινὰ,
καὶ τέτοια διελάλει
κουνώντας τὸ κεφάλι.

Ἄ Τελείωσαν τὰ ψέμματα, κι' εὐθύνας δίχως ἄλλο
θὰ σοῦ ζητήσω τώρα,
κι' ἂν τὰ τραπέζια ποῦραξες ξυνὰ δὲν σοῦ τὰ βγάλω
νὰ μὴ μὲ λέν Θεοδώρα.

Ἄ Ἄν τῆς Βουλῆς διάλυσιν ἐγκρίτως δὲν κηρύξης,
φίδι κακὸ ποῦ σ' ἔφαγε... μὰ τοὺς θεσμοὺς θὰ φρίξης.
Θὰ πάθῃς κάτι τραγικὸν
κι' ἀνέκφραστον μαρτύριον,

καὶ τῶρ' ἀμέσως Εἰδικὸν
θὰ κάμω Δικαστήριον,
κι' ἀπὸ ταῦτι στὸ δάσκαλο, σ' ἐκεῖνο θὰ σὲ φέρω,
νὰ μάθῃς πῶς δὲν παίζουμε μὲ τοῦ Μωρῆ τὸν γέμ.

Ἄ Ἄν παραβῇς τὸ Σύνταγμα, Ζαήμη, κι' ἐκ δευτέρου,
τότε φοβήσου τὴν ὀργὴν τοῦ δράκοντος Κερβέρου.
Δὲν θάμῃαι πλέον ὁ γλυκὺς, ὁ θεὸς τῆς σουμάδας,
ἀλλ' Ἰερὰν Ἐξετάσιν ἀπὸ Τουρκομαδάς
γιὰ σένα τὸν παράνομον εὐθύς θὰ καταρτίσω
νὰ τρέμῃς ἐκ τοῦ τρόμου,
κι' ἀμέσως ἐπὶ πίνακος τὴν κάραν θὰ ζητήσω
καὶ σοῦ τοῦ Περιδρόμου.

Ἄ Βλέπεις τοῦτο τὸ παπούτσι
τῆς Βουλῆς τῆς σκορπισμένης;
βλέπεις τοῦτο τὸ κουκούτσι
τῆς ἐλθῆς τῆς φαγωμένης;

Ἄ Τὸ παπούτσι φανερόνι πῶς σὲ τοῦτο δίχως ἄλλο
καὶ τὰ δῆσ' σου τὰ ποδάκια τώρα γρήγορα θὰ βάλω.
Τὸ κουκούτσι φανερόνι πῶς δὲν ἔχεις νοῦ κουκούτσι...
σοῦ μιλῶ σὰν Ὀδοιπὸρος, ποῦ τὸν ἐγραψαν οἱ Σοῦτοι.

Ἄ Ἀλλὰ κι' ὁ Κόντης ἔννοια σου... κι' ἐκεῖνου συμφορὰ
καὶ κρῖμα στὴ χάρα του,
ποῦ μὲ τὸν Μέρλιν πάντρεψε τὴν κόρη του Ζαῖρα,
θὰ τὸν καθίσω στὸ σκαμνὶ καὶ τοῦτον τὸν φωστήκα.

Ἄ Κι' αὐτὸς, ὁ στύλος κι' ἡ κρηπίς τῆς ξένης ἀκατορίας...
ὁ τόσας παρὰ τοὺς θεσμοὺς ἐγκρίνων ἀκατορίας σου,
θὰ πάθῃ τάρραχον παθῶν κι' ἐκεῖνος ἐξ αἰτίας σου.

Ἄ Κι' ἂν μὲν' ἡ στρουγγαμου γυμνή,
μὰ θὰ καθίσω στὸ σκαμνὶ
τοὺς δύο σας κοντὰ κοντὰ,
καὶ τὸν μπεμπέ καὶ τὴν νταντᾶ,
καὶ μὲ κοκκίνην τήθεννον θὰ σὰς δικάσω μόνος
σκληρῶς κι' ἀνοικτιμῶνως.

Ἄ Καὶ τότε μ' ὤψιν τρομερὰν
τὰ δόντια μου θὰ τρίξω,
θ' ἀνάψω κάμινον, πυρὰν,
καὶ μέσα θὰ σὰς ρίξω,
τὰ κρέατά σας τὰ λεπτὰ
καθὼς τῶν παιδῶν τῶν ἐπτὰ
μὲ γλώσσας νὰ καοῦν πυρὸς καὶ νὰ γενῇτε στάχτη,
νὰ βγῇ καὶ τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς Κορδόνας τῆς.

Ὁραμα τοῦ Κορδονᾶ,
ποῦ τὴν φρίκην δοῦ γεννᾶ.

Εἶπεν αὐτὰ τὰλλόκοτα κι' ἐνυπνιάσθη τότε,
κι' ἐνόμισε πῶς γύρω του Κορδονοστρατιῶται
εἰς τὸ σκαμνὶ, τοῦ φώναζαν μετὰ κρυγῶν ἐξάλλων,
τοὺς παραβάτας τῶν θεσμῶν καὶ τόσων τόσων ἄλλων.

Ἐπὶ δὲ τῆς ἀριστερᾶς τὸ μακρινὸς σημεῖον,
ὁ δὲ Ζαήμης ἔλεγε στὸν Θεοδωρὴ κι' ἐκεῖνος:

ἔλεος, θεῖε μου, πιτῆ, τάνηψι σου σπλαχνίσου...
ὁ θεὸς ὅμως τοῦλεγε ἀνὰ κάσσης στὸ σκαμνὶ σου.

Δὲν ἔχει πλέον ἔλεος καὶ καλοκαγαθίαν,
καὶ τότε πλέον ὁ βουβὸς ἐπῆγε κατ' εὐθείαν
ἐμπρὸς εἰς τὸ Συμβούλιον τὸ φοβερόν τῶν Δέκα
χρὺς κὰν τὸ μουστάκι του ν' ἀλείψῃ μὲ μαντέκα.

Ἢ τῆς στιγμῆς τῆς ἱερᾶς καὶ τῆς τρομερωτάτης,
ποῦ τῶν θεσμῶν ἀνοίχανε τὸ μυστικὸ βιβλίον,
τὸν ἠκολούθει δέσμιος κι' ὁ Κόντης ὁ Κορφιάτης,
ποῦ τῶρα τὸν περᾶζουμε γιὰ κάποιον μεταλλετο.

Ἢς τὸ σκαμνὶ τοὺς ἔκθισαν, πᾶνε τὰ χωρατὰ,
καὶ προσελθὼν μὲ τήθεννον ὁ γέρο Στρατηλάτης
τὸν ἑλκον Πρωθυπουργὸν ἐντόνως ἐρωτᾷ:
τοῦ τῶν μεγάλων τῶν θεσμῶν ὁ μέγας παραβάτης;

Ὁ δὲ Ζαήμης ἀπάντη: σὺ, θεῖε, λέγεις τοῦτο,
καὶ πλήθος πολυάριθμον ἐκεῖ συνεπυκνωτο.
Πάλιν ῥωτᾷ τὸν ἐνοχόν ὁ θεὸς ἐκ δευτέρου:
πότε θὰ πέσῃς, κύριε, γιὰ νάλῃς τὸ Κορδόνι;
ἀλλ' ὁ μουγγὸς ἀπάντησιν δὲν ἔδωκε τοῦ γέρου,
καὶ τοῦτο περισσότερον τὸν δικαστὴν θυμύνει.

Οὐκοῦν τί χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων καὶ γνωμῶν,
ἐκράυγασεν ὁ δικαστὴς μ' ὀργὴν καὶ μῆνιν τόσην,
ἀπὸ μ' αὐτὴν τὴν σιωπὴν ὁ συγγενὴς ἡμῶν
δηλοῖ πῶς τώρα γρήγορα δὲν περιμένει πτώσιν.

Εἶπε ταῦτα, καὶ στραφεὶς
πρὸς τὸν Κόντη κατηφῆς
μὲ βροντὴν τοῦ λέγει τόνον: ἀμὲν δὲν ἔντροπεται λιγάκι
καὶ σὺ, κύριε Πεμπράκη,
Κόντης ἀνθρώπος ἀλήθεια τοὺς δικούς σου νὰ δανείζῃς,
τὸν κομπάρσο νὰ τοῦ κἀνῃς κι' ὁδὸν νὰ μὰς δαιμονίζῃς;

Πλὴν κι' ὁ Κόντης ὁ 'ψηλὸς
δὲν ἀπὴντα παντελῶς,
κι' ὁ Σιμόπουλος μακρόθεν μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς προστάτας
παρετῆρει τρομασμένος τῶν θεσμῶν τοὺς παραβάτας,
ποῦ δεμένοι μ' ἄλυσσίδες κι' ὠχρίωντες κι' ἀχαμνοὶ
ἔμκτυροῦσαν 'στὸ σκαμνί,
καὶ δὲν ἤθελε κινένας, ἢ πολέμιος ἢ φίλος,
μὲς 'στὸν κόρφο τῶν ἐνόχων νᾶναι τώρκα μῆτε φύλλος.

Μὰ κι' ἡ πλειονοψηφία προσελθοῦσα τοῦ Κορφιάτη,
δίκασέ τον τὸν μουγγό μας, ἔσκουζε τοῦ Στρατηλάτη,
δίκασέ τον τὸν Ἀλέκο, ποῦ ποσῶς δὲν συγκινεῖται,
καὶ τῆς χίλιαις μᾶς ἀρνεῖται.

"Ἡ τῆς χίλιαις τῆς αὐταῖς
νὰ μᾶς δώσῃ μετρηταῖς,
ἢ νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃς
κι' αὐστηρὰ νὰ γίν' ἡ κρίσις.

Ἐμεῖς Καίσαρκα μονάχο, γλυκομίλητο κι' ὠραῖο
ἔχομε τὸν Κερκυραῖο,
μὰ καλὰ κι' αὐτὸς νὰ πάθῃ, ποῦ μᾶς ἔκανε κοπέλια
τοῦ Ζαήμη καὶ τῶν ἄλλων νὰ μᾶς παίζουν σὰν μουρέλια.

Δίκασε καὶ τὸν Κορφιάτη,
ποῦ γιὰ φοῦρκα καὶ γεινάτι
ἔκόλλησε 'στὸν Κυβερνήτη
τὸν ψυχρὸ, τὸν ἀπαθῆ,
ὡς ἡ τλήμων Ἀμφιτρίτη
'στῆς Χαλκίδος τὸ Βαθύ.

Δίκασέ τον καὶ τὸν Κόντη,
ποῦ μᾶς ἔσκασε τφόντι
γιὰ τὴν τζόγια τὸν Ἀλέκο, καὶ μὲ λόγια του γλυκὰ
μᾶς κατήντησε σὰν ρέγκαις καὶ γιὰ πούλημ' ἄρνιακά.

Δίκασε καὶ τὸν Φωκίο, τὸν Ἰούδα, τὸν προδότη,
ποῦ μᾶς ἔρρεψε μ' ἐκείνους τοὺς Προὑπολογισμοὺς,
ποῦ δὲν ἔδωσε τῆς χίλιαις γιὰ νὰ γίνῃ φαγοπότι,
καὶ τὸ Σύνταγμα παρέβῃ καὶ τοῦ κράτους τοὺς θεσμοὺς.

Τέτοια κι' ἄλλα κελαιδοῦν
καὶ μαινόμενοι πηδοῦν
οἱ ψηφίσαντες τὸ μαῦρον τῶν ἐνόχων Ὑπουργεῖον,
μόν' ὁ Κώστας τῶν Ἀργεῖων,
ὁ Πλατούτσας δηλονότι, παραβλέπων τὰς χίλιαις
καὶ τοὺς νόμους τῆς κοιλίας,
τὸν νωνό του τὸν μεγάλο δακρυσμένος παρεκάλει
τοὺς θεσμοὺς νὰ παραβλέψῃ καὶ τὴν δίκην ν' ἀναβάλῃ.

Πλὴν ἐκεῖνος δὲν ἀκούει παρακλήσεις μῆτε τούτου
τοῦ χρυσοῦ βαπτισμιοῦ του,
καὶ στεφάνους ἐκ λαχάνων ἐπιθέσας ἐπ' αὐτῶν
ἀνεκραύγασε 'στὸ πλῆθος τῶν παντοίων νηστευτῶν:
τί ζητεῖτε νὰ τοὺς κάνω;... 'στὴν πυρὰν φωνάζουν τότε
τῶν θεσμῶν οἱ πατριῶται.

Τότε δὴ κι' ὁ Θεοδωράκης, ὁ ποιῶν τῆς γλώσσης ἱεραῖον
καὶ πολλῶν συγχύζων γλώσσας,
τοὺς ἐνόχους φραγγελώσας
τοὺς παρέδωσε πρὸς καῦσιν.

Καὶ τῆς Βουλῆς ἠλάλαξαν τὰ δίκαια γίδια,
κι' ἐλθὰς ἐσήκωναν κλαδί, μακρὺ κορδόνι, μύρτο,
κι' ὁ Καραπάνος μάζωξε καμπόσα ροκανίδια,
κι' ὁ σὶρ Δραγούμης ἀνάψε τῆς ἀσφαλείας σπῖρτο.

Καὶ τότε' ἐφούντωσε φωτιά
γιγαντιαία καὶ πλατειά,
κι' ἐφλέγετ' ὁ μουστακκαλῆς κι' ὁ Κόντης ἡ παρέα,
κι' ἡ δεξιά κι' ἀριστερά τοὺς ἔβλεπε γελῶσα,
κι' ἐκ τῆς παμφάγου τῆς πυρᾶς ἐξῆλθεν ἀκερκία
μόνον ἡ περιλάλητος τοῦ μουστακάτου γλώσσα.

Ἐπὶ Βιλελμίνῃ,
ποῦ τώρα δύνει.

Τῶν Ὀλλανδῶν ἡ Ρήγισσα μὲ τὰ μεγάλα μάτια
κλίνει 'στὸ προσκεφάλι τῆς χλωμῇ κι' ἀρρωστημένῃ,
ποῦ Καίσαρες περίλαμπροι μ' ἀτίμητα Παλάτια
ζηλεύουν τὴν κορῶνα τῆς τὴν κοσμογαπημένη.

Ἐπὶ τὴν πρώτη τῆς τὴν ἀνθησι, 'στὴν πρώτη τῆς τὴν ἡδύ,
γέρνει βασίλισσα φτωχῇ,
ποῦ σὲ λευκότερη ψυχῇ
περίσσεια πλούτη κρύβει.

Ἡ Νίξεν ἡ πεντάμορφαις τῆς ἔπλεξαν στεφάνια,
μ' ἐκείναις ἐμεγάλωσε, μ' ἐκείναις ἀνετράφη,
καὶ γιὰ τοὺς πόρους τοῦ λαοῦ, τὴ φτώχεια, τὴν ὀρφάνια,
καὶ τῆς ξανθῆς τῆς κεφαλῆς σκυρπίζει τὸ χρυσάφι.

Λαὸς, ποῦ τὴν πορφύρα τῆς τὴν ἔχει σκέπασμά του,
βλέπει βουβὸς 'στὰ ρόδα τῆς τὴν νέκρα τοῦ θανάτου,
κι' ἐμπρὸς 'στῆς Βιλελμίνης του στενάζει τὴν εἰκόνα,
καὶ κλαίει καὶ βρυκπενθεῖ
γιὰ τὴν Νεράιδα τὴν ξανθὴν,
κι' ὅχι γιὰ τὴν κορῶνα.

Πονεὶ πανόρηκα νύφη του, πονεὶ 'δικό του θρέμμα,
ποῦ θάτανε Βασίλισσα καὶ δίχως νάχη στέμμα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καὶ ἐγὼ ραίνω μὲ κουφέτα καὶ μ' εὐχὰς εὐδαιμονίας
Παναγιώτην τὸν Πολίτην, δικηγόρον προσφιλῆ,
νυμφευθέντα τὴν κυρίαν ἐκλεκτῆς αἰχογενείας,
τὴν Ελένην Βαρατάσση, τὴν ἀδραν, τὴν εὐθαλῆ.

Ἡ τῶν Πατριῶν Ἀρσὴν, ποῦ δρᾷ γιὰ τὴν πατρίδα,
ἔδωκε τὰ «Πάτρια», λαμπρὰν ἐφημερίδα,
γραμμένην ἀπὸ γλαφυρὸ καὶ δυνατὸ καλέμι,
καὶ δωρεὰν πρὸς τὸν λαὸν τὸ φύλλον διχένει.